

RUDÉ ZLATO

Petr "Děd" a Mužíček a Jiří "Jersey" Buchta

Když se na ty události dívám z odstupem času, nezbyvá mi, než dát za pravdu svému svědomí. Vždyť mi vlastně nic jiného nezbyvá, protože na nic z té doby si nemohu vzpomenout. Vím jen, že jsem se provinila, a to tak těžce, že vinu nelze smazat žádným skutkem, jehož jsem nyní schopna. Svě prokletí vnímám v jistých okamžicích velmi silně, to když mne přepadne nostalgie a vzpomínky se derou na povrch, ale já nemohu zachytit ani jedinou z nich. Unikají přede mnou, jakoby měly strach z mého vědomí. V ostatních chvílích je mé prokletí pro mne stejně samozřejmé, jako tlukot srdce nebo dech v mých plicích. To je však velmi smělé a drzé tvrzení, jelikož už dávno nejsem mezi živými, už dokonce nestojím v dlouhé řadě a nečekám na soud.

„Fajn, potřebujeme prachy, na tom se snad všichni shodneme,“ řekl vousatý muž, který zjevně nedbal o svůj zevnějšek. Kolem zaplivaného, pivem mnohokrát politého stolu seděli ještě vytáhlý pihovatý mladík, trpaslík s tikem v pravém oku, malá postava snad hobita či skřítky, což šlo jen stěží odlišit v okolním přítmí a urostlá – pěkně urostlá – mladá žena, snad barbarka ze severu. Všichni měli spiklenecky nakloněny hlavy nad střed stolu a snažili se šeptat.

„Jasně, nesme puklé dyně,“ houkl trpaslík v odpověď a deska stolu se ještě hodnou chvíli poté chvěla. V jeho případě byla snaha o šepot marná.

„A kde je jako vezmem, Praku?“ zeptal se pihovatý dlouhán a rukávem si otřel nos.

„No, mám plán, zatraceně dobrej plán,“ řekl vousáč. „Vím o místě, kde se napakujem a budeme boháči. Riziko je velký, ale kde není. Tady vám taky můžou ufíknout hlavu, ani nemrknete.“

Tři kumpáni se na něho trochu nedůvěřivě podívali. Pokaždé, když začal Prak používat tyto argumenty, šlo do tuhého. Že v tom bude levárna, jim bylo celkem jasné, ale tady šlo o víc. Pihatec si mimoděk promnul krk a nezřetelně polkl.

Prak ještě chvíli počkal, jestli se ho někdo přece jen nezeptá, co za skvělý nápad mu přišlo na rozum. Schválně jakoby ledabyly přejížděl pohledem po okolních stolech v hospodě a snažil se tvářit znuděně. Pak se jeho oči střetly s jedním z hostů, který nevypadal moc nadšeně z toho, že jej pozoruje. Prak rychle sklopil zrak, chlap vypadal sveřepě a snad i hledal nějakou oběť, na niž by si zvedl náladu několika ranami pěstí.

„No, mám pifku na něco lepší než zlato, něco mnohem dražšího. Stačí si naplnit kapsy a jsme neskuteční boháči,“ pokračoval vousáč.

Zase žádná reakce jeho kámošů. Sice mu viseli na rtech, ale jejich oči prozrazovali ostražitost.

„Tak jo, vybalím to rovnou, napakujem se na Barbarských ostrovech,“ řekl Prak, „jeden z mých bratránků mi dohodil loď, která tam míří. Kapitán hledá posádku a dobře platí, i podílem ze zisku.“

Pohledy všech partáků se mimoděk stočily k Blendě. „Nekoledujte si chlapy! Řekla jsem, že to víckrát opakovat nebudu. Ty ostrovy se mnou nemají nic společného. Kdo by chtěl tvrdit něco jiného, může se mnou jít na chvílku ven!“ Tohle Prak nečekal, přece se nezačnou hádat kvůli prkotině. Nebo mu to dělají schválně. Znal je všechny už nějaký ten pátek a myslel, že je zná dobře. Vždycky si přece uměl vybrat lidi.

„Ale Praku, co ty černý huby tam. Slyšel sem, že číhaj za každým stromem a daj si tě k vobědu, jen co vylezeš na břeh.“ Daleš už nedokázal šeptat.

Prakova pravačka blekurychle vystřelila přes stůl a pevně chytila hubenou pihovatou tvář, aby zadusila každé slovo, které nebylo určeno cizím uším. „Eště slovo, Daleši, a můžeš se přestat bát těch černejch kudrnáčů.“ Kdyby mohly, jeho oči by chrlily ledovou tříšť a odhodláním v nich by se dalo podepřít Albireo, kdyby padalo. Povolil stisk a poměrně jemně, přesto velmi důrazně ho zatlačil zpět do židle. Sám se za stolem jaksepatří frajersky rozvalil a pokusil se odlehčit tíživou atmosférou: „A navíc tam těch stromů je jenom minimum.“

„To se teda pleteš. Slyšel jsem vyprávět, že tam...“

„Daleši, sakra, já se nepletu,“ Prakův hlas byl jako ledové ostří. „Jestli si to myslíš, vrať se ke svému hnojáku na farmu. Ale nečekej, že ti ještě někdo někdy podá pomocnou ruku. A co vy ostatní? Taky

končíte nebo se jedem napakovat?“

„Ale Praku, víš, že to tak nemyslím. Nechci zpátky na statek. Chci zůstat s tebou. Řekni mi, co mám udělat.“

„Teď už buď zticha.“

Bylo zábavné sledovat, jak se ten spolek hádá. Připadalo mi, jako bych seděla mezi nimi a sama je lákala do smrtelné pasti. Ale ne, nemusela jsem se namáhat. Stačilo našeptat těch pár slůvek o bohatství, a pak jen vyčkat, až si dojdou pro svou smrt sami. Na tváři se mi snažil usadit spokojený úsměv, dalo práci kontrolovat vlastní chování.

Trpaslík a barbarka se po sobě podívali, ona jen neznatelně přikývla. „Tak já teda du, zatraceně, tam se mi aspoň nijaký pikolík nebude snažit vtlučit do hlavy, co je to pravo a kam nemam strkat fúsisko a sekeru.“

„Já jdu taky. Ale nechci už ani slyšet nějakou trapnou poznámku o tetičkách a strýčcích. Jasný?“

„Klid, Blendo. A náš Rajčík, jestlipak se přidá? Nebo zkouší vymyslet něco chytřejšího, když my jsme ta banda ignorantů?“

„Ale no tak. Praku. Nemůžu za to, že nedokážeš pochopit, že do mé hlavy se může vejít víc rozumu než do té tvý makovice. Já pojedu, ale jen proto, abych viděl, jak tě pečou.“

„Tak ty si nedáš pokoj!“ Daleš se statečně postavil v jasné výzvě pŮlčikovi.

„Do něj, dej mu to sežrat, naštvál Praka, přece to tak nenecháš...“

„Tak dost vy dva.“ Vložil se do sporu vousáč. „A ty si sedni, nebo chceš zase chodit s oslíma ušima?“

Vypadalo to, že všechno podstatné už bylo řečeno, dál se klábosilo o nesmyslech, všichni vytahovali historky z jejich dřívějších společných akcí a náramně se jim řehtali. Dvakrát či třikrát přitáhli pozornost hostů od okolních stolů, to když se Targrim příliš rozohnil a přidal k dobru nějakou starou a oplzlou odrhovačku. Když se spustí opona vážnosti a tradice, stávají se z trpaslíků zábavní, ale občas trochu agresivní společníci. Targrimovi stačilo málo, aby byl v ráži.

Ráno bylo pro všechny plné ostrých zvuků a zatraceně líných očí, které zaostřovaly jen s velkou námahou. Snad jenom Prak si pamatoval, jak se dostali na loď, teda alespoň sám sebe přesvědčoval o tom, že si to pamatuje. Výprava měla začít už dnes, aby nikdo z kumpánů neměl čas dlouho přemýšlet nad nebezpečím, do kterého se ženou. Nějak jim při večerní řeči vypadly z paměti všechny ty sopky, podmořské potvory a piráti, ale to bylo jen dobře. Kdyby to Rajčík chtěl vytáhnout, určitě by to udělal, ale z nějakého důvodu si to nechal pro sebe. Zpropadená malá krysa. Co má za lubem? Z přemýšlení se Prakovi náhle udělalo hrozně špatně, a tak se zaklesl do zábradlí vedle jednoho námořníka a spolu poslali rybám ranní snídani.

„Co myslíš, kdy přijde k sobě?“ dolehl z velké dálky k Targrimovi hlas. Chvilí si pohrával z myšlenkou, zda k němu nemluví jeho předci a nekárají ho za zhýralý život. Pak jeho tělem proběhl záchvěv a hlasitě řihl. Všechno bylo zase tak, jak má být, a hlasy taky zmizely.

„Kašli na to, Praku, ten je ještě v limbu. Věř mi, já už sem s ním takový pitky zažila mockrát,“ řekla téměř mentorsky Blendo. Sama bylo kupodivu nejméně poznamenaná včerejším večerem, přestože by její spolustolovníci přísahali, že vypila stejně, ne-li víc než oni. Daleš už byl také při sobě a snažil se dát do řeči s posádkou. Jeden z námořníků se zdál pocházet z jeho rodného kraje, a tak se spolu dali do zasvěcené a odborné diskuse o prosu a hnoji. Rajčík stál na zádi a zasněně pozoroval zmenšující se město. Pak se otočil k pihovatému mladíkovi a začal mu něco vyprávět. Prak to neviděl rád, potřeboval toho kluka pro sebe a ne, aby mu něco našeptával ten přemoudřelý hobit, který zvládal sotva pár kejkľů. Sice skvělých, ale přeci jen pouťových kejkľů.

Ten pocit, když ti nešťastníci opouštěli Erin, chycení v pasti a odsouzení k smrti, ten nemohu zapomenout. Dívala jsem se, jak moře rozevívá svou náruč, jak ranní slunce bojuje s mlhou, jak se probouzí život ve městě. Mírný vánek roznášel slaný pach smísený s rybinou do širého okolí a omračoval všechny, kdo mířili do Erinu nebo jej opouštěli. Starousedlíci už jej snad ani nevnímali. Zdálo se, že ten okamžik bude trvat věčnost, a snad jsem si to tak i přála. Pak mne ale vyburcoval křik na lodi.

„Muž přes palubu! Muž přes palubu!“

„Kapitáne, jedna z těch tvejch suchozemskejšch krysa si dává závod se žralokama.“

„Nemá smysl se vracet,“ rozhodl kapitán a ukázal asi padesát metrů za nedobrovolného plavce. Celkem klidnou hladinu rozčesávalo snad osm trojúhelníkových ploutví. „A to moh dopadnout daleko hůř,“ konstatoval věčně kapitán.

Ani Prakovi příliš nevadilo, že jich je o jednoho míň, alespoň na něj víc zbude. Už od malička byl pragmatický a teď to nehodlal měnit. Ale cítil jakousi povinnost vedoucího bandy zjistit, co se stalo a dát najevo rozhořčení. Odlepil se tedy od zábradlí a vydal se na zád, kde stál Rajčik a sledoval žraločí hemžení ve zkrvavené vodě. Ještě než stačil něco říct, ozval se hobit: „Není dobré, že je mrtvej.“ Prak vycítil v jeho hlase směs nostalgie a ironie. Jeho hrdlo se stáhlo, marně se snažil polknout. „Měl jsi s ním jiné plány, pokud vím. Koho obětuješ teď?“ S tím se Rajčik na Praka otočil a jeho tvář se v odpoledním slunci podivně usmívala.

„Co to má k sakru znamenat? Jak to myslí – obětovat?“ horečně přemýšlel Prak. Jakoby nestačilo, že se ta loď tak zatraceně houpe.

„Nepomohl jsi mu tam náhodou? Chceš dělit zisk na míň dílů? Nechce se mi věřit, že skočil sám,“ pokračoval Rajčik dál.

Už, už vítězil vztek nad šokem a Prak se chystal na hobita sesypat příval nadávek, když k nim přišla Blenda. Nevypadalo, že by ji Dalešova smrt nějak vzala.

„Tak co vy dva? Jestli tady něco pečete za našima zádama, tak si hlídejte svoje pytle, abysme vám je nevyvětrali,“ pokusila se o svůj typický, hrubý humor. Byl to pro ni způsob, jak se vyrovnat s těžkými ranami osudu. Praka vyvedla její poznámka z míry. Jen co Blenda odešla, obrátil se zpět na Rajčika. Místo klení však řekl jen: „Jak to myslela s tím pytlem?“

„Co já vím? U těch holek barbarskejch si nikdo nemůže být jistej. A Praku, sem tam si vyklepej fousy. Seš fakt nechutnej.“ Odpověděl hobit a odešel si sednout ke kapitánskému můstku. Jen dosedl, už vypadal, že spí.

„Preck jeden zatracenej.“ Další menší vlnka zhoupla lodí a Prak se musel znovu vydávat přes zábradlí. „Ten mrňavej parchant si tady chodí, jakoby se narodil na vodě. Khar aby ho spral.“

Nevím, jak dlouho jsme vlastně pluli. Strídavě mě opouštělo vědomí, možná to byl spánek. Zdálo se mi, že jsem princezna a plavím se osvobodit prince uvězněného divokou příšerou v temných kobkách. V ruce se mi třpytil Blesk severu, jak jej ozařoval za úplňkové noci Modrý měsíc. A pak mne ze snění vytrhl prudký náraz. Chvilí jsem nevěděla, kde jsem. Bylo tu horko a strašně vedro. Příšerně vedro.

„Rajčíku, Praku, jsme na místě,“ sykla Blenda, „vstávejte.“

Hobit byl na nohou během chvilky, ale Prakovi to trvalo mnohem déle. Mořská nemoc ho notně vysílila a zanechala ve zbídačelém stavu.

„Ach,“ ujelo mu povzdechnutí. Tak rád by se choval důstojně. Se značným úsilím potlačil další z nesčetných pohnutek k vyprázdnění žaludku. Trochu vrávoravým krokem vyšel z kajuty ven a dobelhal se do člunu. Jako ve snách slyšel, jak Blenda s Targrimem domlouvají čas, kdy má pro ně kapitán doplout zpět. Kotvit v těchto vodách delší dobu bylo zaručenou pozvánkou na průzkum mořského dna v troskách rozpadlé lodi.

Prak, podpíráný trpaslíkem, se díval za odplouvajícím člunem.

„Zatraceně,“ zamumlal si pro sebe, a pak ještě dvakrát.

„Dobrá,“ rozhlédl se po svých kumpánech a po okolní krajině. Ani ne dvě míle severně od nich se začala zvedat masa vulkánu. Tam mělo být jejich bohatství.

„Potřebuju, abyste udělali průzkum,“ pokračoval. „Rozdělte se a prohledejte oblast odsud až po sopku. Bacha na divochy, jejich pastě a tak. Však víte. Žádný hrdinství, chci informace. Já se zatím zkusím dát dohromady.“ A sám pro sebe si dodal: „Zatraceně.“

Vždycky jsem milovala lov. Ten úžasný pocit vášně, který mne prostoupí, když se ženu za kořistí. Za nic netušící kořistí. Je tak bezbranná, tak odevzdaná. Stačí naličit past a opájet se její naivitou. Skoro se mi až chce zakřičet na ni, varovat ji, dát jí šanci.

„Kde ten Targrim sakra je?“ ptal se už popáté Prak. Viditelně se mu ulevilo, odpočinek na pevné zemi mu prospěl.

„Jdeme ho najít.“

Blenda vyrazila dopředu, hnaná starostí a obavami. Prak se s ní snažil držet krok, zato Rajčik šel vycházkovým tempem. Brzy se mu oba ztratili z očí, ale hobit nezrychlil. Ostražitě hleděl na okolní džungli, nechtěl spěchem přijít o jediný život, na němž mu záleželo. Ani ne po deseti minutách prořízl vzduch ostrý výkřik. Rajčik se rozběhl tím směrem, opatrnost byla ta tam. Chvilí mu trvalo, než se zorientoval, ale pak uslyšel v dálce další, tentokrát bolestný výkřik. Dorazil na lávou nedávno spálené místo v palmovém porostu. Uviděl Praku, Blendu a bezhlavé trpasličí tělo v její náruči. Krev byla všude kolem a ve vlhkém horkém vzduchu podivně omamně páchla.

„Praku! Co se stalo?“ Hobit nebyl schopen zeptat se Blendy. Tušil, co bude následovat. Už měl tu čest vidět truchlícího barbara.

„Nevím, prostě jsem ho našel, jak tady sedí opřený o strom. Nejdřív se mi ulevilo, ale když neodpovídal, obešel jsem strom a vidím...“ Jeho dutý hlas se vytratil a jen doprovázel téměř zoufalé gesto svěřených paží. Nejednou se v něm cosi zlomilo. Nikdo nic neříkal. Nikdo nechtěl nic říct. Proč jen se nechal zlákat, proč musel ostatní navést do tohoto všivého podniku. Tak zatraceně, řekněte něco, pomyslel si v duchu. Oni však mlčeli, neschopní slov. Zase to je na něm. Jako vždy. Tak se opanuj, Praku. Ukaž jim, že jsi vůdce.

„Přeci jsme sem nepřijeli brečet,“ jeho hlas se mírně chvěl, ale to bylo jen dobře. Aspoň vidí, že není bez citu. „Ať nám je jeho smrt aspoň k něčemu dobrá. Rozdělíme se a opatrně vyrazíme k tý sopce. Snažte se držet na dohled. Já uprostřed, ty vlevo a Blenda vpravo. Blendo? Můžeš?“

„Jistě.“ Její divně prázdný pohled už pročešával okolní porost.

„Hej, tohle přeci nejde! Měli bychom se vrátit!“ vykřikl Rajčik.

K hobitovu překvapení zareagovala barbarka. „Určitě máš v tom svým malým těle víc rozumu, jak Prakova celá rodina, ale čest a odvaha se ti tam už nevešla. Jestli se otočíš zpátky, tak až to tady vyřídím, podám si tebe. Koukej si to tím svým rozumem přebrat.“

„Ou, ou. Neřekl jsem, že nejdu. Jen jsem chtěl...“ Rajčik se zarazil, protože ještě než se Blenda otočila, viděl, že její pohled již není prázdný. Ten plamen, který v nich žhnul touhou po pomstě, nešlo přehlédnout.

Nevím, odkud se ve mně vzala ta touha zabít. Vím, od malička jsem byla naučená všechno si vydobýt, rvát se, kopat a kousat, když to bude potřeba. Ale ne zbůhdarma, jen tak pro potěchu. Bylo to jako nemoc, těžká, nevyléčitelná nemoc. Ovládla mou hlavu, změnila mě. Ještě teď mám v sobě její zárodky, ještě pořád nesu její následky. Ani nejsem schopna říct, jak moc mne změnila.

Hobit stále nedokázal z hlavy vypudit ten příšerný obraz podsaditého bezhlavého těla v Blendině náruči. Nevnímal proto pořádně čas ani okolí. Orientoval se jaksi mimovolně, byl přesvědčen, že jde správně.

Barbarce se teď celý svět, celý běh věků, čas i prostor smršklý do jediného slova – „pomsta“. Tenhle stav ještě nezažila, ale slyšela o něm vyprávět. K největším hrdinským činům docházelo právě v důsledku pomsty. Příjemně ji překvapilo, že se cítí ještě lépe než na lovu. Byla přesvědčená, že tam někde vpředu před ní prchá celá tlupa domorodých vrahů, protože v boji jeden na jednoho byl Targrim mistr. Věděla, že je musí pobít, ale netušila, jestli se jí uleví. Netušila a hlavně neměla potřebu o tom přemýšlet. Její mysl byla téměř prázdná. Vlastně by se dalo říct, že její mysl byla až po okraj naplněna touhou po pomstě.

Prak, kterého se brutální smrt trpaslíka dotkla jen o trochu méně než ostatních, bedlivě prozkoumával okolí. Cítil se zvláště klidný, jako by mu nějaký vnitřní hlas našeptával: „Uklidni se. Nechceš přece, abychom tady zůstali?“ Snažil se postupovat vpřed co nejrychleji, protože si byl jistý, že je domorodci objeví. Náhle zpomalil a zaposlouchal se. Někdo před ním šel. Prak se rozhlédl. Tak lehce jeho kůži nedostanou. Pomstí se, zabije je. Před očima se mu udělalo na chvíli černo, v hlavě se mu zatmělo. Mořská nemoc, napadlo ho a žaludek se mu mimoděk zhoupl. Zkusil nad sebou znovu získat vládu, ale nedařilo se mu to. Vrávorál a motal se, smyslů zbavený. Pak ale zaslechl jakoby slabé zoufalé hobitovo volání: „Praku? Praku? Jsi...“ Snažil se za ním běžet, slepý a zmatený. Pomalu nad sebou zase začal získávat kontrolu. O Blendu málem zakopl, byla příkrčená za nízkým kmenem ve směru, odkud se ozýval hlas.

„Blendo!“ Chytil ji za rameno, ale ona bleskově tasila dýku a její ostří důrazně opřela pod vousáčův opasek.

„Všechno vím. Nejsm tak tupá, jak sis myslel. Navíc Rajčik mi řek, co tady můžu čekat.“

Prak využil kratičkou pauzu. „Hobit. Někde tady je. Křičel mé jméno, neslyšelas ho?“

„Co to na mě zkoušíš,“ téměř zasyčela Blenda. „Je mrtvej, stejně jako ostatní. A ty to dobře víš. U jeho hlavy ležel tenhle nůž.“

Prak nevěřícně zíral na vlastní zbraň. „Ale vždyť, vždyť já,“ koktal ze sebe, „to bych nikdy neudělala.“ Poslední slovo už neříkal on, byl to někdo jiný v Prakově těle. Hlas to mělo hrubý a podivně zabarvený. Blenda zděšeně ustoupila od svého bývalého vůdce. V jejích očích byl strach, prapůvodní děs, který jí vyplul z netušených hlubin vědomí. Upustila svou dýku i Prakův nůž. Obě zbraně dopadly na zem v dešti krůpějí její krve.

Vím, že jsem kdysi měla přátele. Možná ne přátele, ale určité lidi, kterým nebyl lhostejný můj život. Někde, někdy jsem je ztratila. Nevím, kam se poděli, nemohu si vzpomenout ani na jejich jména či tváře. Možná, že to je můj trest a možná to je cesta k vykoupení. Až se rozpomenu na ně, rozpomenu se na to, čím jsem byla. A pak se konečně dozvím, čím jsem teď a zač tady trpím.